

Un fulger pentru eternitate

În septembrie 1968 am venit la Institutul de Tehnică de Calcul și Informatică, Filiala Cluj doi hunedoreni, conjudețeni cu d-nul Emil Munteanu, Cigmăian Dan și subsemnatul și un arădean Petre Soreanu, toți trei absolvenți ai Institutului Politehnic Timișoara, Facultatea de Electrotehnică, Secția calculatoare.

Am dat peste o atmosferă pe care mulți dintre noi nu o au în propria familie, lucru ce se datora în primul rând celui care conducea această filială, distinsul nostru șef Emil Munteanu. Pe lângă calitățile de om de știință și de manager, calitatea dânsului de OM ne-a făcut să considerăm perioada respectivă cea mai fericită pentru mulți dintre noi. Ceeace pentru tinerii din ziua de azi este un lucru aproape imposibil, procurarea unui apartament, d-nul Munteanu ne-a ajutat pe toți, absolut pe toți care am dorit să obținem acest lucru.

D-nul Munteanu era un om sincer, iar sinceritatea lui era simbolul unui caracter deplin. Era un om foarte educat care nu spunea tot ce gândea, ci gândea tot ce spunea. Timpul trece și ne învață că în fiecare clipă se petrec lucruri care cer un sfat, dar istoria îi uită de obicei pe cei precauți, unul dintre aceștia a fost d-nul Emil Munteanu care prin sfaturile sale pline de înțelepciune a putut să privească pe toată lumea în ochi.

Pentru mine d-nul Emil Munteanu a fost „părintele” și omul pe care nu l-am părăsit și nu m-a părăsit până în ultima clipă. Am fost foarte apropiați atât noi cât și familiile noastre. L-am avut alături și după '90, m-a sfătuit și l-am ascultat, prin înțelepciunea dânsului am câștigat experiență făcând loc certitudinii în locul îndoielii. Dânsul stăpâna arta de a nu pierde, dar nu cunoștea pe deplin arta de a câștiga, fiindcă în viață ni se cere nu numai să dorim, ci să alegem.

În această lume există mai multe lucruri de admirat decât de disprețuit, iar acest lucru l-am simțit în vizita făcută cu familia Munteanu la Carei, la familia prietenilor noștri Marta și Radu Lobonțiu. Careiul care este atestat documentar din 1923 a fost orașul familiei Karolyi și este dominat de castelul din cartierul orașului. În această vizită a fost prezentă întreaga familie Munteanu: Emil, Lenuța, Angela și Marius (colegul nostru). După o scurtă plimbare prin Carei, am poposit în cel mai pitoresc loc din oraș, în viile Careiului unde mâncarea din belșug, palinca și vinul din via proprie ne-au făcut să înțelegem că Bacchus a înecat mai mulți oameni decât Neptun, altfel spus vinul a făcut mai multe victime decât oceanele.

Această vizită la Carei a deschis apetitul familiei Munteanu pentru o casă de vacanță care nu s-a lăsat mult așteptată și a fost achiziționată în Someștul Rece.

Există locuri care te cheamă și-ți produc acea liniște sufletească de care avem atât nevoie, un astfel de loc a găsit d-nul Emil Munteanu la Someșul Rece. Aici era un adevărat loc de pelerinaj datorită ospitalității și dorinței tuturor de a fii în preajma familiei Munteanu.

Viața este un fel de călătorie prin orele nopții luminate de un fulger al eternității. Pentru noi d-nul Munteanu ar rămâne dâra de foc lăsată de fulger, iar pentru mine un MUZEU care este locul unei lumi fără de moarte.

Mircea Corpadea